

Sally Page

Zoveel geheimen

Vertaald door Vanja Walsmit en Janne-Meije van Rijn

DE FONTEIN

Proloog

Iedereen heeft een eigen verhaal.

Maar stel dat je geen eigen verhaal hebt? Wat dan?

Dan word je net als Janice een verzamelaar van andermans verhalen.

Op een avond, tijdens een uitzending van de Oscaruitreikingen, zag ze de bedankspeech van een beroemde Engelse actrice – een publiekslieveling. De actrice vertelde over haar jonge jaren als schoonmaakster, toen ze vol dromen voor de badkamerspiegels van andere mensen stond, de toiletborstel in haar handen alsof het een Oscarbeeldje was. Janice vroeg zich af wat er zou zijn gebeurd als ze niet was doorgebroken als actrice. Zou ze dan net als zij schoonmaakster zijn gebleven? Ze zijn ongeveer even oud – achter in de veertig – ze lijken zelfs op elkaar. Nou ja, (ze moet glimlachen) dat is misschien overdreven, maar ze zijn allebei in ieder geval klein van stuk, een voorbode van een vollere toekomst. Had deze actrice ook een verzamelaar van andermans verhalen kunnen zijn?

Wanneer zij met haar verzameling is begonnen kan ze zich niet meer herinneren. Misschien had ze op weg naar haar werk, tijdens de busrit door het buitengebied van Cambridge, een glimp opgevangen van een leven. Of misschien had ze tijdens het schoonmaken van een wastafel een flard van een gesprek meegekregen. Voor ze het wist begonnen mensen hun verhalen aan haar te vertellen terwijl zij een woonkamer afstofte of een vriezer ontdooide. Misschien hadden ze dat altijd al gedaan, maar het voelde nu toch anders, alsof de verhalen zich naar haar uitstrekten en zij ze om-

armde. Ze is een spons, dat weet ze. Als ze naar die verhalen luistert, onderstreept ze met een kort hoofdknikje haar rol: ze is voor velen een ongecompliceerd en ongedwongen vat om vertrouwelijkheden in te gieten.

Vaak zijn de verhalen onverwacht; soms zijn ze grappig en onderhoudend. Sommige zijn doordrenkt met spijt en andere benadrukken het positieve in het leven. Waarschijnlijk storten mensen hun hart bij haar uit omdat zij in hun verhalen gelooft. Ze geniet van het onverwachte en slikt de overdrijvingen als zoete koek. 's Avonds thuis bij haar man, die haar eerder overlaadt met monologen dan met verhalen, denkt ze aan de mooiste exemplaren, en ze koestert ze stuk voor stuk.

Het begin van het verhaal

De maandag heeft een vaste indeling: ze begint met een lach, later op de dag komt de traan. Die dingen houden haar maandag overeind, als boekensteunen die niet bij elkaar passen. Ze deelt haar dag expres zo in, omdat het vooruitzicht van een lach haar uit bed helpt en haar de kracht geeft voor wat komen gaat.

Janice heeft gemerkt dat een goede schoonmaakster bijna altijd haar eigen dagen en uren kan indelen, net als – belangrijk voor de balans in haar maandagen – de volgorde van haar schoonmaakactiviteiten. Iedereen weet dat betrouwbare schoonmaaksters schaars zijn, en een verrassend groot aantal mensen in Cambridge heeft ontdekt dat Janice uitzonderlijk goed is in haar werk. Over dat ‘uitzonderlijk’ (opgevangen tijdens een gesprek tussen een van haar werkgevers en een vriendin die op de koffie kwam) heeft ze haar twijfels. Ze is geen uitzonderlijke vrouw, dat weet ze. Maar is ze een goede schoonmaakster? Ja, ze denkt van wel. Ze heeft in ieder geval genoeg ervaring. Maar ze hoopt niet dat ‘ze kon goed schoonmaken’ het enige is wat ze na haar dood over haar zullen zeggen. Terwijl ze uit de bus stapt knikt ze naar de chauffeur en probeert deze steeds vaker opwellende gedachte te verdrijven. De chauffeur knikt terug. Even heeft ze de indruk dat hij wat wil zeggen. Maar dan slaken de deuren een zucht, alsof ze uitademen, en schuiven ze schokkerig dicht.

De bus heeft haar afgezet op een lange, lommerrijke laan met vrijstaande huizen. Achter sommige ramen glinstert licht, andere zijn donker en ondoorgrondelijk. Ze vraagt zich af hoeveel verha-

len er achter al die ramen schuilgaan. Maar vandaag wil ze maar één verhaal horen. Dat is het verhaal van Geordie Bowman, de man in het ruime edwardiaanse huis op de hoek. Haar andere klanten hebben Geordie waarschijnlijk nog nooit ontmoet, en de kans is klein dat ze hem via haar zullen leren kennen (zo zit Janice niet in elkaar). Maar ze hebben natuurlijk wel van Geordie Bowman gehoord. Iedereen heeft van Geordie Bowman gehoord.

Geordie woont al meer dan veertig jaar in dit huis. Eerst huurde hij er een kamer – de huur in Cambridge was een stuk lager dan in Londen, waar hij werkte. Toen hij trouwde, kocht hij het huis van zijn hospita. Zijn vrouw en hij konden het niet over hun hart verkrijgen om de andere huurders eruit te gooien, dus woonde er naast zijn uitdijende gezin een mengelmoes van schilders, academici en studenten, tot die een voor een uit eigen beweging vertrokken. En dan begon het gevecht om de vrijgekomen kamer.

‘John, die was pas brutaal,’ memoreert Geordie vaak trots. ‘Hij verhuisde zijn spullen al naar binnen voordat de vorige bewoner goed en wel had ingepakt.’

John is Geordies oudste zoon en woont tegenwoordig met zijn eigen gezin in Yorkshire. De rest van Geordies kinderen is over de hele wereld uitgevlogen, maar ze komen langs wanneer ze kunnen. Zijn geliefde vrouw Annie is een paar jaar geleden overleden; sinds haar dood is er niets in het huis veranderd. Elke week geeft Janice haar planten water – sommige zijn inmiddels zo groot als een kleine struik – en stoft haar collectie Amerikaanse romans af. Geordie leent ze graag aan Janice uit. Soms neemt ze een Harper Lee of een Mark Twain mee naar huis, als tijdelijk gezelschap voor haar eigen collectie troostrijke boeken.

Voordat ze haar sleutel kan pakken heeft Geordie de deur al opengedaan.

‘Goede timing is alles,’ buldert hij. Geordie heeft een imposante bouw en een bijbehorende stem. ‘Kom binnen, dan drinken we eerst koffie.’

Dit is het teken dat zij sterke koffie voor hen moet zetten – met veel warme melk, precies zoals Geordie het lekker vindt en zoals Annie het altijd deed. Dat vindt ze niet erg. Meestal (als hij niet in Londen, aan de andere kant van de oceaan of in de pub zit) zorgt Geordie voor zichzelf en ze heeft het gevoel dat Annie het zou waarderen als ze hem af en toe een beetje verwent.

Geordies verhaal is een van haar favorieten. Er spreekt doorzettingsvermogen uit, en dat vindt ze mooi. Er zit ook iets in over het benutten van je talenten, maar daar denkt ze liever niet te veel over na. Dat komt te dicht bij de Bijbelverhalen uit haar jeugd en doet haar denken aan haar eigen gebrek aan talent. Die kant van het verhaal drukt ze weg, en ze concentreert zich op doorzettingsvermogen, zoals dat van het jongetje dat later Geordie Bowman werd.

Geordie groeide (zoals veel van zijn naamgenoten) op in Newcastle. Ze gelooft dat hij eigenlijk John heet of misschien Jimmy, maar dat is ze vergeten; met de tijd is het simpelweg ‘Geordie’ geworden. Hij woonde in een van de straten bij de haven, waar zijn vader werkte. Ze hadden een hond waar zijn vader dol op was (meer dan op zijn zoon) en een drankenkast in de vorm van een gondel, de trots van het gezin (totdat de plasmatelevisie werd uitgevonden). Op zijn veertiende liep Geordie een keer ’s avonds op straat in Newcastle. Hun hond had de buurman gebeten en zijn vader wilde bloed zien – dat van de buurman welteverstaan. Aangezien hij in alle staten was had Geordie via de achterdeur de benen genomen. Het was een koude avond, de straten waren besneeuwd, en Geordie droeg alleen een dun jasje. Toch had hij niet de behoefte om naar huis te gaan. Hij sloeg niet rechts af naar de haven, maar links af een steegje in en glipte door de zijdeur het stadhuis van Newcastle binnen.

In de muziekzaal klom Geordie helemaal naar boven, waar het warm was en hij niet zo snel zou worden ontdekt. Daar zat hij verschanst (lekker warm), met een chocoladereep die hij uit de kiosk had gestolen, toen het zingen begon. De eerste heldere tonen

raakten Geordie recht in zijn ziel; als aan de grond genageld bleef hij zitten. Hij had nog nooit van opera gehoord, er zelfs nog nooit naar geluisterd, maar de muziek maakte direct iets in hem los. Later zou Geordie in televisie-interviews zeggen dat als ze hem na zijn dood zouden opensnijden, zijn hart verpakt zou zitten in de bladmuziek van *La Bohème*.

Daarna keerde Geordie nog een paar dagen terug naar huis, of een paar weken – hij had nauwelijks door hoe lang. In die periode bedacht hij zijn plan. Waar hij woonde had hij nooit eerder van opera gehoord, dus hij concludeerde dat dat niet was waar hij moest zijn. Londen klonk beter. Daar deden ze allerlei extravagante dingen, dus ze zouden er vast ook aan opera doen. Hij moest en zou naar Londen. Zonder geld waren de trein of de bus geen optie, dus bleef lopen over. En dat deed hij: hij vulde een rugzak met al het voedsel dat hij kon vinden en een fles uit de gondelkast en liep naar het zuiden. Onderweg ontmoette hij een zwerver die een groot deel van de tocht met hem meeliep. De zwerver leerde hem dingen die hem van pas zouden komen in de stad en liet hem zien hoe hij ervoor kon zorgen dat hij altijd schone kleren had. Ze haalden gewassen kleding van een waslijn en hingen hun vuile kleren ervoor in de plaats. Dit deden ze bij elke geschikte waslijn die ze tegenkwamen.

Eenmaal in Londen maakte Geordie een rondje langs alle concertzalen (de zwerver had hem een lijst gegeven met locaties die hij kon proberen), en bij één vond hij een baantje als toneelknecht. De rest is geschiedenis.

Janice' man Mike heeft Geordie nog nooit ontmoet. Dat weerhoudt hem er niet van om in de kroeg over hem te praten alsof het een oude vriend is. In gezelschap spreekt Janice hem niet tegen – niet dat Mike haar daar dankbaar voor is; in zijn hoofd heeft hij al heel vaak met Geordie gepraat. Als hij het weer eens over de wereldberoemde tenor heeft ('De koningin was een groot fan van hem, weet je'), houdt zij zich vast aan de gedachte dat ze

elkaar nooit ofte nimmer zullen ontmoeten. Soms als hij ‘effe gaat pissen’ en haar (voor de zoveelste keer) met de rekening opzadelt, dwalen haar gedachten af naar Geordie die een van haar favoriete aria’s zingt terwijl zij de oven schoonmaakt. De laatste tijd zingt Geordie harder dan ooit en dat baart haar zorgen. Ze moet soms ook schreeuwen om zijn aandacht te krijgen, en hij hoort niet meer alles wat ze zegt.

Als ze de koffie ophebben volgt Geordie Janice overal door het huis. Hij blijft in de deuropening staan als ze de houtkachel schoonmaakt en hem vult met aanmaakblokjes en hout. Het lijkt alsof hij haar wat wil vertellen. Voor zo’n grote man is hij verrassend verlegen.

‘Ben je weg geweest?’ vraagt Janice. Misschien krijgt ze zo te horen wat hij graag kwijt wil.

Het is meteen raak. Hij kijkt haar stralend aan. ‘Gewoon een beetje gedoe in Londen. Daar lopen soms echt hufters rond, meisje.’

‘Daar kan ik me wat bij voorstellen.’ Ze hoopt dat hij daar genoeg aan heeft.

En ja hoor.

‘Ik ben in de metro toch zo’n gigantische eikel tegengekomen. Het was druk, maar het kon erger. We schikten allemaal een beetje in, weet je. Toen wurmde die pedante gast zich vlak voordat de deuren dichtgingen naar binnen en begon hij me toch te schelden...’

Hier doet Geordie een redelijk goede imitatie van een pedante gast, waar Janice om moet grijnzen. Ze had gelijk, Geordie is de beste start van haar dag – van haar week.

Geordies pedante gast is flink op dreef. ‘Kom op, loop ’s door! Er is genoeg ruimte als iedereen een beetje opzijgaat. Plek zat. Echt! Hup, schuif even wat verder naar achteren.’

Geordie wacht even om er zeker van te zijn dat hij haar aandacht heeft.

“Toen hoorde ik een stem vanaf de andere kant van de wagon. Ook een kerel, uit Londen denk ik. Doet er niet toe. Hij riep: “Zet je muil nog wat verder open, vriend. Daar kunnen vast ook nog wel wat mensen bij.””

Janice barst in lachen uit.

‘Daar had-ie niet van terug.’ Geordie geniet van haar reactie.

Janice weet wel beter. Het was Geordie zelf die dat in de metro had geroepen. Hij had die gast voor gek gezet. Hij is te bescheiden om het te zeggen, maar ze weet het. Ze kan zijn stem bijna door de wagon horen bulderen, ongetwijfeld gevolgd door goedkeurend gelach.

Tevreden laat hij haar doorgaan met haar werk. Ze pakt haar stoffer. Misschien zouden mensen als Geordie genoeg voor haar moeten zijn. Veel van haar klanten verrijken haar leven op de een of andere manier, en ze hoopt dat dat andersom ook zo is, al is het maar een beetje. Halverwege een boekenplank houdt ze op met stoffen. Ze heeft zichzelf niet overtuigd; het voelt ongemakkelijk. Dit zijn de verhalen van anderen. Als ze er al een rol in heeft, is het een kleine, als figurant. Ze moet weer aan de actrice van de Oscaruitreikingen denken en hoe die in Geordies muziekkamer zou hebben gestaan, de stoffer hoog boven de planken met bladmuziek. Zou dit voor háár voldoende zijn? Zou zij hier genoeg mee nemen? Janice gaat door met stoffen, beschaamd dat ze het zich heeft afgevraagd.

Janice ziet Geordie weer als ze wil vertrekken – eerst een vroege lunch, daarna door naar haar volgende schoonmaakadres. Het is grijs buiten en ze voelt de bitterkoude februarilucht door de kier in de deur naar binnen komen. Geordie helpt haar in haar jas. ‘Dank je, die heb ik nodig. Het begint koud te worden.’

‘Heb je kougevat? Goed voor jezelf zorgen, hoor,’ adviseert hij.

‘Nee, ik voel me prima,’ zegt ze dit keer zo luid als ze kan. ‘Het is gewoon een koude dag.’

Hij geeft haar haar sjaal. ‘Oké, tot volgende week, en sterkte met die verkoudheid.’

Ze geeft het op.

‘Ik voel me al beter,’ zegt ze tegen hem. En dat is ook echt zo.

Terwijl hij de deur achter haar dichtdoet, vraagt ze zich af of haar leven een tragische komedie of een komische tragedie is.

Familieverhalen

‘Natuurlijk wonen er in alle bibliotheken spoken. Iedereen weet dat spoken graag lezen.’

De jongeman die in de bibliotheek van de trap af komt is diep in gesprek met de persoon naast hem – een meisje van een jaar of vijftientig. Janice zou dolgraag achter hen aan willen lopen om meer van hun gesprek over spoken op te vangen, maar daar heeft ze geen tijd voor. Hij klinkt heel zeker van zichzelf, alsof hij zijn gesprekspartner over de vogels in de lucht en de wolken aan de hemel vertelt. De gedachte dat er spoken in deze bibliotheek kunnen zijn fascineert Janice; zou ze er vandaag een tegenkomen? Ze wipt vaak rond lunchtijd even het gebouw binnen om een boek te ruilen en stiekem een boterham te eten aan een tafeltje achterin, verscholen tussen de boekenplanken.

Vandaag zijn er geen spoken, alleen de twee zussen – de twee bibliothecaressen moeten wel zussen zijn. Ze hebben dezelfde kleur haar – rossig met koperen accenten. Een van de zussen draagt haar haar op schouderlengte, waar het opkrult; de andere heeft een lange vlecht die net niet in het midden zit. Als een klein meisje, hoewel ze toch al bijna vijftig moet zijn. Janice vindt dat de vlecht haar goed staat en ze kan de gekleurde draadjes die erin zijn verwerkt wel waarderen. Ze weet niet zo veel van de vrouwen, behalve dat het echt zussen zijn en dat ze nog twee zussen hebben. De jongere van de twee (die met haar haar los) had een keer tegen haar gezegd: ‘Ma had er vier van haar eigen soort. Pa heeft nooit een jongen kunnen maken.’ Haar oudere zus had daaraan met nadruk

toegevoegd: 'Vier, moet je je voorstellen. De arme man. Een huis vol vrouwen.' De vier zussen waren heel hecht en leken op elkaar, zei de jongste. 'Natuurlijk zijn we allemaal erg verschillend,' legde de oudste uit. Haar zus knikte instemmend. 'Ja, we noemen onszelf Brainy, Beauty, Bossy en Baby.' Daar moesten ze allebei om lachen. 'Een familiegrap,' zei de oudste. 'Ja, een familiegrap,' herhaalde de jongste glimlachend.

Op dat moment moest Janice aan haar eigen zus denken. Ze probeerde zich voor te stellen dat zij samen zouden werken, samen boeken zouden sorteren in een bibliotheek in Cambridge. Dat zal nooit gebeuren – er liggen duizenden kilometers en te veel onuitgesproken herinneringen tussen hen in – maar ze speelt soms met de gedachte, net zoals ze de verhalen van anderen soms in haar gedachten oproept. De zussen hebben geen idee dat zij ook een zus heeft, maar ze weten wel dat ze van lezen houdt en ze praten over haar lievelingsboeken. De zussen zijn er de vrouwen niet naar om stil te zijn in een bibliotheek.

'Natuurlijk willen mensen die van boeken houden over boeken praten,' had de jongste zus een keer gezegd.

Janice heeft nog steeds geen idee wie wie is. Ze heeft het nooit durven vragen, omdat ze bang is dat ze verkeerd gokt. Stiekem denkt ze dat de jongere Beauty is en de oudere Brainy, of misschien wel Bossy. Die kan de bibliotheek rond sluitingstijd in minder dan tien minuten leeg krijgen.

Vandaag begroeten ze haar in koor. 'Janice, je boek is binnen.'

Janice is momenteel oude favorieten aan het herlezen en had een exemplaar van Stella Gibbons' *Cold Comfort Farm* gereserveerd.

Ze neemt het boek met een bedankje in ontvangst. Dan schieten haar de spoken te binnen. 'Hebben jullie ooit het gevoel dat het spookt in de bibliotheek?' Terwijl ze het zegt voelt ze zich totaal belachelijk. Ze vraagt zich af hoe die jongen zo zelfverzekerd had kunnen klinken.

De oudere zus buigt zich wat dichter naar haar toe over de balie. ‘Grappig dat je dat vraagt. Je bent al de tweede vandaag die over spoken begint.’

Aha, de jongen. ‘En is het waar? Dat het hier spookt, bedoel ik?’

Ze lijken het onderwerp serieus te nemen. ‘Nou, ik weet het niet. Soms denk ik dat de boeken een eigen leven leiden. Maar dat is waarschijnlijk gewoon meneer Banks die nooit iets teruglegt waar hij het vandaan heeft.’ De jongere zus kijkt de oudere vragend aan. ‘Maar iedereen weet dat spoken graag lezen. Dus wie weet...’

Voordat Janice meer vragen kan stellen – Hoe weten jullie dat? Waarom is iedereen hiervan op de hoogte behalve ik? Of is dit gewoon wat jullie die jongen hoorden zeggen? – worden ze onderbroken door een groep jonge moeders met peuters die de hulp van de zussen nodig hebben.

Janice neemt haar gedachten, haar exemplaar van *Cold Comfort Farm* en haar boterham met kaas mee naar het verscholen tafeltje achterin. Met haar boek ongeopend voor zich laat ze haar gedachten de vrije loop. Worden de verhalen van mensen bepaald door hun plaats in het gezin? Zo ja, wat zegt dat over haar? Ze heeft geen zin om daar langer bij stil te staan, dus fantaseert ze over een spook dat na sluitingstijd de boekenplanken afstruint. Dit idee vindt ze eerder rustgevend dan verontrustend – een spook dat van boeken houdt kan nooit al te kwaadaardig zijn. En die rust is heel welkom. Janice is namelijk een piekeraar. En de lijst met dingen waar ze over piekert lijkt elke dag langer te worden. Ze piekert over de toestand van de oceanen, plastic afval, klimaatverandering, vluchtelingen, politieke onrust, extreemrechts, extreemlinks, mensen die voor het eten van hun kinderen afhankelijk zijn van voedselbanken, dieselauto’s, of ze meer kan recyclen en of ze minder vlees moet eten. De toestanden in de gezondheidszorg, nulurencontracten, al die mensen die ze kent die geen ziekte-uitkering of vakantiegeld krijgen. Mensen die huren zonder contract of thuis wonen tot ze bijna veertig zijn. En waarom er mensen zijn die andere mensen

op internet beledigen of op straat uitschelden, alleen maar vanwege hun huidskleur.

Vroeger las ze de krant en loste ze met veel plezier het kruiswoordraadsel op. Nu checkt ze elke ochtend snel haar tablet op berichten over een aardbeving of de dood van een belangrijke koninklijke figuur. Het wordt haar al snel te veel. Elk nieuwsbericht komt op haar lijst met dingen waar ze over piekert. En het gepieker sijpelt ook in de rest van haar leven door. In plaats van zichzelf uit te dagen met nieuwe, opwindende bibliotheekboeken, kiest ze veilig voor klassiekers en vertrouwde favorieten: Austen, Hardy, Trollope, Thackeray en Fitzgerald. Ze opent *Cold Comfort Farm*, klaar om zich te verliezen in de vertrouwde humor van het boek. Een extra pluspunt is dat ze zich herkent in de heldin: Flora Poste is een vrouw die van orde houdt, net als zij.

Een halfuur later verlaat Janice de bibliotheek, via dezelfde route als de jongen die in spoken gelooft. Ze is op weg naar haar volgende schoonmaakklus, dokter Huang, haar op een na laatste adres van de dag. Wanneer ze halverwege de trap is, ziet ze aan de overkant van de straat een bekende figuur. De lange man heeft een onmiskenbaar wiegende tred. Hij beweegt van de ene voorvoet op de andere. Hoe kan haar man Mike zo'n slechte danser zijn, terwijl hij zo ritmisch loopt? En wat doet hij hier? Ze kijkt op haar horloge. Hij moet al uren op zijn werk zijn. Als hij uit het zicht is verdwenen voelt Janice geen opluchting dat ze haar man niet aan haar piekerlijst hoeft toe te voegen. Zijn naam prijkt namelijk al bovenaan.

Eerste druk maart 2025

Oorspronkelijke titel *The Keeper of Stories*

Oorspronkelijke uitgever One More Chapter, a division of
HarperCollinsPublishers, London

Copyright © Sally Page 2022

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Vanja Walsmit en Janne-Meije van Rijn

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer, naar een ontwerp van Ellie Game
© HarperCollinsPublishers Ltd 2022

Omslagbeeld Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7321 9

ISBN e-book 978 90 261 7322 6

ISBN luisterboek 978 90 261 7323 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.